Двиграм се гл. дн. 1) предвиждам мѣсто на нѣщо чрезъ движение. 2) правоходам с' движение, размѣдувам, расклащам. 3) разнигам, размарявам, вълнувам; разбъркам

Двигра се 1) гл. въз, ~~дн~~ 1) мѣнявам ~~се~~ нѣщо мѣсто то, войската се двигри. 2) стр. ~~дн~~ правоходе нѣщо в' движение. на часовника пустака се двигри

Двое брачн. само не употребяваме и ~~дно~~ освѣн с' излѣчение на е-то в' й, а в' сложение с' други думи се употребява и точно и скратено с' отпущане на е-то.

Двобрачен, на, но, — и (ста) съчетан втори пѣт на брак. Два пѣти женен. мѫжен двобрачен

Двоглав, а, о, — и (ста) който има двѣ глави. — Двоглав.

Двоедушен, на, но, — шни (чта), който не постоява спорѣд както чувства, на говори спорѣд, чувствата си § лукав, лицемѣрен, лъжлив. Вр. двоезичен.

Двоедушие (сто) качеството на двоедушний.

Двоедушник (чта) мѫж двоедушен.

Двоедушница (ста) жена двоедушна

Двоечнец (чта) 1) който има двѣ жени, 2) който е водил двѣ жени, два пѣти се женил. — Двоженец.

Двокрилен, о, — и (чта) с' двѣ крила.

Двоколка (ка) кола, с' двѣ колела само — двоколка

Двой, Двойн. вмѣсто двое. чорт, рало, двой гащи, двой капци.

Двой — трой — гащи, цвѣте изкажено, рас. кое то влачи и цъвти

Двойка (ка) 1) карта или книга за игра, която има двѣ очи, или двѣ марки. 2) талиги или коли с' два коня впрегнати. 3) вр. двоудвка.

Двойник (чта) 1) конец или нишка осукана от двѣ жици. 2) нѣщо което представя два счета, или двѣ лица § двоник.

Двойница (ца), свирка двойница, която е с' двѣ устни или двѣ дупки ~~дто~~ се надува и издава два гласа

Движимост (та) способността към движение.

Двоен, ~~на, но, — ни (чта)~~ вр. Двоен. ~~два пъти по~~ е.

1) Дѣлене на двѣ. 2) двойна мисъл = двойнимост. Затрисане на два страни, ту така, ту инак мислене. то двоумение. 2) удвояване, нѣщо двѣ. двапъти.

Двоничен, на, но, чни (чта). вр. Даоник

Двоточие (то) двѣ точки.

Двоумен, на, но, — мни (чта) човѣк на двоума § непостоян.

Двоумие (то) качеството на двоумний

Двоен, й на, йно, — йни (чта), 1) що е два пъти повече, двоен труд, двойна плата. 2) що е от двѣ лица, или на двѣ лица на страни, двоник, 3) вр. двойник

Двойно нар. 1) два пъти